

Contes des **concert**ants

ORIOI GARCIA MOLSOSA

MERCÈ GALÍ

COMBEL

Aquí teniu cinc contes **concertants**.
Contes fets d'històries reals que,
de tan estrafolàries, semblen
imaginades. I és que, ja se sap:
a vegades, la realitat supera la ficció!

Giocoso

Risoluto

I ara! On vas a parar, Risoluto?! Heus
aquí cinc contes **desconcertants**.
Juganers. Anècdotes farcides de
fantasia i bon humor. Perquè no hi
ha res millor que una bona història
amanida amb més pa que formatge!

Una de reis...

Fantasia Upon One Note, Z. 745

Henry Purcell (1659 – 1695)

El dia que el rei
va fer un concert

El dia que el rei va fer un concert la sala era plena. No hi faltava ningú. Perquè quan el rei et convida, val més presentar-te puntual a la cita i fer cara d'interès. La senyora de la tercera fila fins i tot s'aguantava la respiració amb la mà al pit. Ella us dirà que ho feia «per la intensitat de la interpretació», però la veritat és que el vestit encotillat li oprimia el pit tan fort que amb prou feines podia respirar. Maleïda moda!

El dia que el rei va fer un concert el monarca no estava sol. Els quatre músics que l'acompanyaven eren els millors de la ciutat. Van tocar concentrats, mirant de no aixecar mai la vista de la partitura. I no, no ho feien perquè la peça fos especialment complicada. Els quatre músics evitaven mirar-se els uns als altres per no agafar un atac de riure que hauria fet empipar de valent el monarca. Veure el rei fregant la viola de gamba d'aquella manera era més propi d'un número còmic de circ que d'un concert refinat.

Però el dia que el rei va fer un concert qui pitjor ho va passar va ser Henry, el compositor. Tot havia començat feia just una setmana, el dia que Sa Majestat el va citar al palau.

Aquell dia Henry es va emblanquinar la cara amb més cura que mai i va anar a cal barber perquè li ajustessin la perruca. Volia causar bona impressió. Mentre travessava portes, sales i salons custodiat per la guàrdia reial, Henry feia cabòries sobre quin seria l'encàrrec del rei. «Potser una òpera...», va pensar imaginant-se ja una obertura inicial majestuosa i elegant com el marbre d'aquell palau immens. Quan finalment va arribar davant la porta, un dels guàrdies va pregonar: «Sa Majestat el rei!». I es va obrir la porta.

El rei va aparèixer amb la perruca despentinada i cobert amb una bata de seda a mig cordar.

—Estimat Henry, t'he fet cridar perquè d'aquí a una setmana vull fer un concert.

—Un concert? —va dir, sorprès.

—Que potser el rei no pot fer un concert? Insinues que els concerts són una cosa exclusiva dels músics?! —va preguntar, ofès, alçant el to de veu.

—No, i tant que no, Majestat! —es va disculpar fent una reverència—. Només mostrava certa sorpresa perquè desconeixia, oh, Majestat, que vós toquéssiu un instrument.

—No en toco pas cap jo, d'instrument!

—Ah... ehem... i... i si no és molt preguntar... —va dir amb precaució—. Em podríeu dir amb quin instrument teniu previst fer el concert?

—Amb una viola de gamba.

—Així, doncs, faré cridar de seguida el millor mestre de...

—Com? Que et penses que necessito un mestre, jo? Et penses que no tinc altra cosa a fer que estudiar un instrument? Jo tinc un reialme per regnar! —va dir indignat, mentre es cordava bé la bata i mirava de dissimular el pijama que portava a sota.

—I tant, i tant...

—T'he fet cridar, estimat Henry, perquè vull que m'escriguis una partitura per a viola de gamba. El concert serà la setmana que ve i, evidentment, serà un èxit —va dir amb vehemència.

Aquella setmana Henry la va passar ben capficat, treballant com poques vegades. De primer va provar d'escriure una melodia ben senzilla. Va córrer cap a la plaça i va demanar a un marrec que mai havia tocat la viola de gamba que toqués aquelles quatre notes. I és clar, el desastre va ser majúscul. Si el rei feia el ridícul així, de ben segur que faria prohibir la música de Henry a tot el reialme i, per postres, l'expulsaria del país!

De mica en mica, va anar simplificant la melodia: ara treia una nota, ara n'escapçava una altra, ara un ritme menys per aquí... fins a deixar-la tan i tan escanyolida que era només una nota. Una sola nota sense ritme, com un so infinit. Henry va portar altra vegada la viola de gamba al marrec, que aquest cop, és clar, va tocar la partitura raonablement bé.

El compositor va tornar a casa pensant que allò no era suficient. El públic no podria dissimular l'avorriment d'escoltar un concert d'una sola nota. Un sol badall i era home mort! Així que va decidir envoltar aquella nota d'unes melodies boniques i virtuoses. Va contractar els quatre millors músics de la ciutat i els va dir: —D'aquí a set dies tocareu amb el rei.

El dia que el rei va fer un concert, Henry mirava nerviós la reacció dels assistents. Les mirades burletes i l'escepticisme inicial s'havien convertit en cares de sorpresa i entusiasme. Els quatre músics i el rei, que seguia tocant impertorbable aquella nota perpètua una vegada i una altra, enfilaven ja les últimes notes del concert. Henry es va mirar el monarca i va respirar tranquil. Se'l veia satisfet, fregant la corda do de la viola de gamba.

El dia que el rei va fer un concert el públic va acabar dret aplaudint. No pas per cortesia envers el monarca o per guanyar-se el seu favor. El públic aplaudia l'enginy de Henry, capaç de convertir una sola nota tocada per un rei babau en una obra mestra.